

Закарпатський обласний учнівський парламент діє!

«Нове покоління» – таку назву отримали активісти, які згуртувалися в Закарпатський обласний учнівський парламент. Відтепер цей орган має свою назву, емблему, пісню та структуру.

22 грудня молоді активісти та лідери обласного учнівського врядування знову зустрілися в Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН», цього разу вже зі своїми напрацюваннями. Під час минулої зустрічі, яка відбулася в листопаді, активісти з кожного міста та району Закарпаття отримали домашнє завдання – розробити атрибутику обласної учнівської ради. Надіслані на конкурс матеріали були оброблені та проаналізовані компетентними у цій галузі педагогами. З-поміж відібраних найкращих пропозицій молоді активісти під час зустрічі шляхом відкритого голосування зробили свій вибір: назву – «Нове покоління», символіку, яка характе-

ризує впевнений рух вперед, і, звісно ж, українські жовто-блакитні кольори. Вирішено також на з'їзді лідерів обирати парламент врядування, президента, віце-президента та се-

плановано обласний конкурс на кращу командну презентацію діяльності учнівського врядування, де будуть представлені візитки команд (назва, пісня, емблема) та, власне, їхня діяльність – проекти, акції, співпраця з іншими організаціями і висвітлення їх роботи у ЗМІ. Оголошено новий проект – конкурс «Чи знаєш ти Європу?», що пройде у травні. Та вже на цій зустрічі, шляхом жеребкування, кожний район обрав собі країну, яку представлятиме на конкурсі.

Отже, молоді лідери зробили впевнений крок до створення нової дитячо-юнацької організації, врядування нового покоління, яке відчувало б відповідальність за майбутнє своєї батьківщини. «Нове покоління» об'єднає активних, ініціативних, енергійних, розумних і відповідальних дітей та підлітків, що прагнуть корисних, результативних змін, вирішення багатьох проблемних питань, власного всебічного розвитку, самоствердження, згуртування навколо своїх ідей якомога більшої кількості дітей та дорослих.

*Світлана Лукач, Тетяна Шімон,
 відділ комунікацій та зв'язків
 з громадськістю «ПАДІЮН»*

кретаря. Обов'язки розподілятимуться між шістьма комітетами: спорту та здорового способу життя; культури та дозвілля; інформації та роботи зі ЗМІ; міжнародних зв'язків; екології та туризму; захисту прав дитини та допомоги у проблемних ситуаціях.

Також було обговорено подальшу роботу обласного врядування. Районні учнівські організації працюватимуть згідно зі своїми робочими планами, а досягненнями та проведеними заходами зможуть поділитися на веб-сторінці (www.radiun.net, "Учнівське врядування області"), яка запрацює вже на днях. На березень за-

Зимова казка «ПАДІЮНУ»

Зима вже майже промайнула, та святковий новорічний настрій все ще триває. Особливо це відчувається у стінах нашого «ПАДІЮНУ». Великі вікна фойє ще до кінця лютого будуть прикрашені зимовими поробками вихованців, стіни – малюнками із зимовими пейзажами. Ми не поспішаємо розпрощатися з Новорічними святами, бо саме вони об'єднують родину за одним столом, а звичайне життя роблять схожим на казку. А передноворічні дні, та й, власне, весь січень, у «ПАДІЮНІ» були такі багатими на позитивні емоції, нові відкриття, приємні зустрічі, радісні сюрпризи.

Усе почалося зі збору молодих представників учнівського самоврядування з усіх районів нашого краю. Вони активно обмінювалися досвідом роботи, обговорювали плани на майбутнє. Відчувалося – життя вирує, кожен день приносить щось нове. Майже у цей же час у фойє палацу проходила виставка-ярмарок “Рукотворне мистецтво Закарпаття”. Представлені роботи вирізнялися такою оригінальністю! А ще – відчувалося, що кожен майстер вклав часточку душі. Приємну передноворічну метушню прикрасило музичне вітання фольклорного ансамблю “Дже-

рела” та ансамблю народної музики “ПАДІЮНУ”. Їхні вертепи зібрали багато глядачів, а веселі колядки ще довго наспівував увесь палац. Саме музика перекинула той тонкий місточок у душі від запального новорічного святкування з фейерверками, хлопавками, карнавалом до тихої різдвяної чарівності. “Різдвяний передзвін”-- концерт, який запам'ятається надовго. Народна та класична музика у виконанні талановитих вокалістів, гітаристів, камерного хору “ПАДІЮНУ”, камерного хору освітян і творчої інтелігенції міста “Кредо” змусила глядачів замислитись над тим, як багато духовного ми залишаємо поза своєю увагою.

Педагоги та вихованці гуртків з вивчення іноземних мов організували захоплююче свято «Різдво мовами друзів». З уст дітлахів щиро та схвильовано лунали пісні, вірші та колядки англійською, німецькою, угорською та словацькою мовами. Таке дійство допомогло зрозуміти всім присутнім, що радісна різдвяна атмосфера панує одночасно в усьому світі.

Звичайно ж, не обійшла увагою «ПАДІЮН» у ці новорічні дні і її величність – Казка. Стіни палацу при-

крашали картини молодих художників за казковими сюжетами. А у великому залі казка зі-

брала глядачів. За грою юних акторів зацікавлено спостерігали і хвилювалися не тільки маленькі, але й дорослі глядачі. Про що була новорічна казка, спитаєте? Звичайно ж, про Добро і Зло, про те, що Добро завжди перемагає. А ще – про Дружбу, Справедливість, Правду, Любов. Про все те, що підтримує нас і зігриває цілий рік. До гостинного «ПАДІЮНУ» з казкою завітали й гості – вихованці драмгуртка із ЗОШ №15. Своєю казкою «Горіхові принцеси» юні актори привнесли частинку чарівного світу фей і принцес, чарівниць і королів. Підсумовуючим новорічним дійством став концерт, присвячений Старому Новому року. У “ПАДІЮНІ” й досі

згадують хореографічні та вокальні виступи падіюнівців;

особливо тепло говорять про колоритну циганку Азу, що розважала глядачів своєю безпосередністю та гарним почуттям гумору. Ох і насміялися ж ми тоді! Зима, можна сказати, вдалася на славу. І хоча всі вже в очікуванні весни, інколи так приєм-

но погортати фотографії. Кожне фото – якась маленька частинка минулого, якась асоціація, згадка. Тож і ми, підсумовуючи наш зимовий період «ПАДІЮНу», гортаємо фото і дякуємо нашому палацу за щасливі та веселі моменти.

*Аліса Самсонова,
Антоніна Чундак,
вихованки гуртка
«Журналістика».*

Анонс

24 лютого о 15.00 відбудеться церемонія нагородження переможців II обласного етапу 17 всеукраїнського конкурсу «Вчитель року-2012»

1 березня буде проведено обласний конкурс на кращу команду лідерів учнівського врядування. Початок о 9.30.

4 березня о 16:00 у виставковому залі – персональна виставка вихованки гуртка «Фітодизайну» Шпонтан Тетяни.

6 березня о 18.00 запрошуємо усіх на святковий концерт, присвячений чарівним жінкам та святу весни 8 Березня!!!

ВУЛИЦЯМИ

Жива історія

Ужгород XXI століття... Багато облич. Багато людей, які постійно кудись мчать у справах. Сучасне життя нагадує марфон. Ми так завжди поспішаємо, що часом не встигаємо й оглянутися довкола. Пробігаємо вулицями міста кожного дня і забуваємо їм бодай кивнути, привітатися. А це ж наш Ужгород!

Місто, оточене гордовитими горами. Місто, на кожному розі якого кафе зі смачнучою кавою. Місто, над яким височіє сивий замок – старовинне помістя графів Другетів. Місто з привітними і гостинними людьми, з дивовижними соборами, затишними вуличками. Місто, де ще можна почути рідний закарпатський діалект, наші неповторні «файно», «ниська», «коцурик». Скільки їх там...

І все це створює теплу домашню атмосферу Ужгорода, де кожен може відчути себе бажаним гостем.

Без сумніву, найцікавіша споруда, яку туристи відвідують з величезним задоволенням, – наш Ужгородський замок. Його вік сягає близько 1000 років. Збудований ще князем Лаборцем, замок перейшов до рук італійських графів Другетів, які володіли ним упродовж століть і зробили його майже таким, яким він є і зараз.

Руїни церкви, просторе подвір'я, засаджене кущами й деревами, привезеними з різних куточків світу, мури, по яких важкувато дертися вгору (це ми з друзями перевіряли особисто)... Статуї грецьких героїв, просторі зали замку, численні експонати, здається, дихають історією. Так хочеться всього цього торкнутися, але суворі наглядки очей не зводять.

У дворі замку тихо й непомітно розмістився колодязь. Він закритий металевими ґратками, та це й на краще. Спробуйте кинути камінчик, і вам довго доведеться прислухатися, коли ж він впаде на дно – глибина колодязя сягає 32 метрів. Кажуть, ним можна добратися до річки Уж.

До речі, більшість ужгородців до цих пір вважають, що назва «Уж» походить від змії, яка любиться ніжитися в річці. На-

справді «Уж» – від угорського «унг», тобто «кут». Річка широко звертає своїм руслом, роблячи кут навколо міста.

А в замку тим часом зайдіть у новий відділ, названий «казематами». Відкритий він з комерційною метою, а от ім'я спонсора охорони музею бережуть у таємниці.

За часів панування Другетів на замок часто нападали різні завойовники. Тож справжні підземні ходи, що щільно переплелися під основою фортеці, використовували як продовольчі

склади, тунелі, та навіть як камери для тортур, себто наші каземати. Кажуть, ними можна добратися аж до Невицького замку. Та для цього зараз треба добряче попрацювати – майже все підземелля засипане.

Для того, хто зацікавився згаданими в'язницями, хочемо сказати, що вони не завжди використовувалися для утримання лише злочинців. У часи «святої інквізиції» жертвами часто ставали... просто красиві жінки. Так-так, в історії нашого Ужгорода теж є ці сумні сторінки. У письмових джерелах вдалося знайти згадку про останню спалену «відьму» – Марію Рушковську, дружину Юрія Сюча. Відбулося це «жертвопринесення» на руїнах церкви Св.Юрія, через що те місце зовуть «відьомською ямою».

Були в замку і ходи для карликів. За переказами, саме вони були таємними добрими шпигунами, які підслуховували розмови ворога. Дехто вважає, що карлики приносили із замкової кухні воду та їжу для ув'язнених. Мабуть саме за доброту і справедливість і назвали одного з них «Білим Духом замку». Ході ці (тепер теж засипані) вели аж до третього поверху.

Мені завжди кортіло дізнатися, чи не страшно сторожам музею вночі, адже, якщо вірити легенді, то саме о цій порі тут блукає Біла Діва. За однією легендою, це була молода вродлива дівчина, яка покохала підступного переодягнутого ворога-іноземця. Нещасна повідала йому таємниці оборони замку. За що батько й замурував її в замкових стінах.

За іншими переказами, дівчину звали Йоланка, а поко-

НАШОГО МІСТА

хала вона сільського хлопця на ім'я Дожу. Гордий батько не хотів знатися з простолюдином, тому планував видати Йоланку за багатого вельможу. Молоді закохані вирішили втекти. Спіймавши доньку, розлючений батько наказав замурувати її в стінах. Почувши про це, хоробрий Дожу хотів визволити кохану, але не встиг. Тому й кажуть, що ночами тут ходить привид дівчини-нареченої, яка плаче і кличе коханого на поміч.

Після зустрічі з Ужгородським замком кожен, чи то турист, чи ужгородець, переповнений різними емоціями та враженнями. Хочеться зробити щось добре, світле, та головне – цінувати те, що залишили нам у спадок наші діди-прадіди.

*Антоніна Чундак,
вихованка гуртка
«Журналістика»*

Світло старого ліхтарника, або легенда сотні ліхтарів

За минулі роки у містах та селах з'явилося чимало нових пам'ятників. Наш Ужгород теж не став у цьому винятком.

Прогулюючись центром міста та розглядаючи старовинні церкви і будівлі, ви обов'язково зупините свій погляд на дивному та водночас загадковому пам'ятнику: невисокий чоловік, стоячи на драбині, поправляє ліхтар. Хіба ви його не впізнали? Це ж наш старий ліхтарник дядя Коля! Легенда міста. Старожили Ужгорода напевно добре

пам'ятають його, адже цей чоловік протягом 40 років запалював ліхтарі на вулицях нашого міста.

По батькові до нього не зверталися, а прізвище навряд чи хто і знав. Але впізнавали дядю Колю всі, і всі поважали. Невеликого зросту, повнуватий, в окулярах з товстими скельцями. У правій руці обов'язково тримав плоскогубці, у лівій – поношений портфель із книжками та газетами. Сам він газети не купував, але де тільки міг – підбирав чи то пожовклу газету, чи, часом, і стару книжку. Мало хто здогадувався, що простий ліхтарник дядя Коля мав дві вищі освіти. Цікавішого співрозмовника годі було й шукати!

Робота в дяді Колі починалася з настанням темряви. Він встигав запалювати ліхтарі так, щоб було зручно всім перехожим. День у день ужгородці користувалися світлом, яке щедро дарував старий ліхтарник, часом навіть не помічаючи його роботи.

Так було довгі і довгі роки. А потім дяді Колі не стало... І люди відразу відчували, що в місті чогось, а точніше когось, не вистачає.

Дядя Коля для ужгородців став уособленням звичного до-

бра, яке ми починаємо цінувати лише після того як втратимо. Він – наше минуле, наша легенда, вічний ліхтарник із портфелем в руках.

*Тетяна Івашкович,
вихованка гуртка
«Журналістика»*

“Зореграй”

У Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІ-ЮН» уже вдванадцятье стартував благодійний проект підтримки юних талантів «Зореграй». Уперше цей конкурс, спрямований на пошуки найталановитіших падіюнівців, було розроблено в 2000р. Його метою є стимул та заохочення дитячої творчості. Педагоги та гуртківці дуже відповідально підходять до відбору претендентів. Ними стають лише справді здібні та наполегливі вихованці, які добиваються успіхів у своїй творчості. Важливу роль відіграють також особистісні риси дітей, їх уміння дружити, прийти на допомогу товаришам, поділитися своїми вміннями.

Цього разу до «Зореграю» відібрано одразу 10 гуртківців. Ось вони:

Шпонтан Тетяна, Олан Людмила, Руда Дар'я, Андріана Камінська, Лютиницька Анастасія, Іванчик Станіслав, Городенко Ксенія, Тижук Владислава, Поляк Наталія, Векслер Ірина.

Ми щиро радіємо за них і бажаємо подальших успіхів!

ДОПОМОЖІМО КАШТАНАМ!

Ми гордимся нашим Ужгородом – містом ароматної кави, ніжно-рожевих сакур та найдовшої в Європі липової алеї. Але краєвиди міста влітку псує... каштанова мінюча міль.

Уперше вона була виявлена в 1985 році в Македонії. Далі перекинулася на Західну та Центральну Європу. Імовірно, що до нас вона перебралася з Угорщини. Мінюча каштанова міль є проблемою не тільки для Ужгорода. Львів, Вінниця, інші міста, та навіть і столиця, потерпають від неї. В Україні вражено 95% дерев.

Це метелик невідомого походження, шкідник, який «з`їдає легені» каштанів.

Живе він в епідермісі листка, прогризає ходи – так звані «міни», звідки і назва – «мінюча міль». Там відкладає личинки. Листки жовтіють і опадають... Але це ще не все. Міль ослаблює дерева, що провокує інші їх різноманітні захворювання. Вони стають вразливими до навколишніх чинників. Саме тому в середині літа можна спостерігати незвичайне явище: на фоні зелених буйноцвітть сумними рудими острівками проглядають поточені міллу каштани.

Алеї та вулиці втрачають естетичний вигляд, а купки молі у повітрі дратують не одного перехожого. Шкідники порівняно невеликого розміру і погано літають, хоча і поширюються повітряним шляхом. Зимують міль у опалому листі у вигляді личинок. В 1кг сухого листя живе понад 4000 особин. І це число, на жаль, зростає. З кожним ро-

ком деревам стає все важче і важче. Кожен, хто не байдужий, задумується, чи можна щось зробити для їхнього збереження?

Збираючи матеріали для цієї статті, довелося оббігати чимало державних інстанцій. Але у жодній із них не отримали конкретної відповіді. Ніхто не бере на себе відповідальності за долю каштанів, а боротьбу з мінючою міллю вважають ледь не «війною з вітряками». Та деяку цікаву інформацію ми все-таки отримали.

У Службі захисту рослин вважають хорошим варіантом боротьби зі шкідником біометод – щорічне спалювання опалого листя. Зрозуміло, що разом із ними згорять і личинки. Та, на жаль, для Ужгорода, де відстань між каштанами менша за 50 метрів, цей спосіб не є дійовим. Вчені-біологи розраховали, що таким чином можна знищити лише до 50 відсотків чисельності шкідника. Якщо залишиться хоча б декілька неспалених личинок – епідемія блискавично розповсюдиться знову. Тут постає й інша проблема. Всім відомо, що спалювання листя, особливо в межах міста, дуже шкідливе, адже токсичні речовини негативно впливають на наші й без того слабкі організми.

На допомогу нашим деревам можуть прийти інсектициди, але, знову ж таки, це шкідливо для населення. В Європі популярними є міні-ін`екції – метод, що є абсолютно безпечним для проведення в населеному пункті. У корі дерев просвердлюють отвори до 7см, в які вводять біопрепарат. Коштує така процедура, за розцінками, запропонованими спільним українсько-польським підприємством, близько 23 євро для одного дерева. Але такі міні-ін`екції створюють стійкий імунітет для дерева на 3 роки. Та наші чиновники на рівні держави відмовляються виділяти кошти для таких цілей, бо ж, напевно, мають більш вагомі справи, ніж здоров`я рідних дерев. Єдиний спосіб, який вони вба-

чають, – це вирубка всіх кінських каштанів та заміна їх на інші види, більш стійкі до впливу шкідника. Але чи не потребує це більших затрат, ніж лікування?

У відділі з благоустрою міської держадміністрації нам повідомили, що лише вирубка одного дерева коштує близько 1500 гривень. А купити та посадити нове дерево?! Та й скільки часу йому потрібно, щоб вирости! Відкритим залишається і питання щодо можливої мутації мінючої молі. Ніхто не може дати гарантії, що коли не стане кінських каштанів, міль не перекинеться на інші види дерев.

У мерії щиро стурбовані проблемою ужгородських каштанів. Та, на жаль, коштами тут не розпоряджаються. Тому поки що проводять лише інвентаризацію міських каштанів. А вздовж парку, алеї та вулиць їх нарахували близько восьми сотень. Львівське спільне підприємство запропонувало проект з лікування каштанів, але чи повернуться чиновники обличчям до наших дерев – невідомо.

Попередимо питання, чому ми зараз пишемо про цю проблему, адже вона найбільш виразно постає влітку. Для того, щоб каштани милували око своїми зеленими кронами аж до осені, саме навесні треба провести їх лікування.

Та схоже на те, що нашим каштанам залишається чекати милості лише від природи. Можуть посприяти певні погодні умови, але це лише незначною мірою. Уплив природних ворогів – невеликий. Комаха трихограма вражає міль на 10%, синиці -- на 4%. Цього занадто мало для знищення каштанового шкідника. Складається враження, що влада повністю переклала відповідальність на плечі природи. А тим часом каштани в нашому вишуканому Ужгороді благають про допомогу. Та не всі це здатні почути.

Любов Падун,
вихованка гуртка
«Журналістика»

Живописнаказка, народжена в «ПАДІЮНі»

20 січня цього року у виставковій залі «ПАДІЮНу» вшановували пам'ять чудової людини, засновника студії живопису – З.С.Баконія.

Що може бути достойнішим світлої пам'яті художника і педагога, ніж творчі здобутки його послідовників та їхніх учнів?!

А пишатися падіюнівцям таки є чим. Напередодні вихованці образотворчої студії взяли участь у Всеукраїнській виставці-конкурсі дитячого малюнка «Я хочу жити в якісному світі», ініційованій Держспоживстандартом України. Вісім учнів стали призерами регіонального етапу конкурсу: Тижук Влада, Лесько Ольга, Поляковська Мілена, Деренак Габрієлла, Харита Анастасія, Башмаріна Валерія,

Єрка Марія, Химинець Марія. А робота Тижук Влада завоювала перше місце і на всеукраїнському етапі в м.Києві. Номінації цього конкурсу були дещо незвичними, але, разом з тим, відкривали широкий простір для уяви: «Я пізнаю якісну продукцію», «Ми – архітектори якісного світу», «Кращий плакат на споживчу тематику».

Було відзначено також і переможців Всеукраїнської виставки-конкурсу декоративно-

ужиткового й образотворчого мистецтва «Знай і люби свій край». Ними стали вихованці гуртка «Кераміка» Колесник Андрій, Попович Анастасія, Мінець Дар'я, гуртка «Графіка» Деренак Габрієлла, гуртка «Квітникарі-оранжувальники» Кошілка Анна.

Атмосфера у виставковій залі «ПАДІЮНу» була дуже теплою. Відчувалося, що і друзі, і педагоги, та й усі присутні щиро радіють успіхам юних художників.

Персональні виставки вихованців «ПАДІЮНу»

Ця виставка – творчий звіт вихованця клубу «Майстерхобі». Займаючись тут з дев'яти років, Річард виготовляв масштабні

макети техніки, архітектурних історичних дерев'яних сакральних споруд, замків, об'ємні картини у різних масштабах. Він є учасником пошуково-краєзнавчої програми «Збережіть скарби срібного краю», проекту Зразкового етнографічного музею «Світлиця» «Минуле – руками майбутнього». Експонатами музею є як його індивідуальні, так і спільні з іншими вихованцями клубу роботи.

Річард – учасник різноманітних конкурсів та виставок різного рівня. Він – переможець обласного етапу та володар диплому II ступеня Всеукраїнської виставки-конкурсу «Наш пошук і творчість – тобі, Україно!». Зараз Річард є студентом природничо-гуманітарного коледжу ЗакДУ і одночасно продовжує творити під керівництвом свого наставника Вішколц К.К. у клубі «Майстерхобі» «ПАДІЮНу».

На небосхилі обласного палацу дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН» раз за разом з'являються нові маленькі зірочки. І хоча це вже стало доброю традицією, поява кожного юного таланту завжди сприймається як маленьке диво.

Теплі, світлі відчуття огорнули всіх присутніх на першій персональній виставці юної художниці Ірини Малеш, яка проходила у фойє другого поверху «ПАДІЮНу». Іринка – дуже позитивна і сонячна дівчинка, завжди усміхнена, з гарним настроєм. Такими ж світлими та яскравими є і картини дівчинки.

Малює вона з шести років, і за цей час освоїла різні художні техніки. Однаково залюбки малює аквареллю, гуашшю, сухою та олійною пастелями, виконує роботи в різних декоративних техніках. До того ж, як зазначила педагог Іринки А.А. Турак, з величезною охотою береться за різні жанри: чи то пейзажі, чи тематичні композиції.

Всі слова, сказані дев'ятирічній художниці, були дуже теплими. А друзі привітали дівчинку букетом із... цукерок. Хай ця виставка стане першим серйозним кроком дівчинки на образотворчій ниві. Удачі тобі, Іринко!

Матеріал для сторінки підготувала
Олеся Маркович, керівник гуртка «Журналістика»

Наші малесенькі таланти

Ми знову завітали в нашу школу раннього розвитку «Радість», щоб дізнатися, як справи у маленьких «падюнчат». (У минулому номері ми писали про свято «Посвята в падюнчата»). Горді зі свого нового статусу дошкільнята старанно займаються.

З 1 вересня 2011 року тут розпочала свою роботу студія раннього естетичного і творчого розвитку «Райдуга», спрямована на всебічний розвиток маленької творчої особистості.

Дітки відвідують гуртки фортепіано, вокального ансамблю, театру, рукотворного мистецтва та етикету.

На цих заняттях маленькі учні відкривають у себе нові таланти. Дітки театрального

гуртка створюють цікаві вистави, а костюми та аксесуари до них розробляють на гуртку рукотворного мистецтва, звісно ж за допомогою батьків. Вокальний ансамбль на сцені розвеселяє глядачів цікавими пісеньками, а маленькі піаністи уже виконують свої перші твори на фортепіано.

У грудні відбулося найулюбленіше свято всіх дітлахів – день Святого Миколая, яке підготували гуртківці дитячого театру студії «Райдуга». Небесні Ангели, Зірочки та інші відомі казкові герої створили чарівну атмосферу як на сцені, так і в глядацькій залі.

Зараз маленькі учні готуються до весняного свята «Земля радіє сонцю», де знову і знову будуть дивувати глядачів своїми талантами.

Аліса Самсонова, вихованка гуртка «Журналістика»

Піраміда добра

«Поделись улыбкою своей – и она к тебе не раз еще вернется...»

А якщо поділитися добром? Кажуть, якщо кожен зробить хоча б по 3 добрі справи, зло на землі зникне. Ми вирішили підрахувати. Якщо я, скажімо, зроблю 3 добрі вчинки для своїх знайомих чи друзів, а кожен з них, у свою чергу, теж поділиться добротою з трьома наступними, то лише через 5 таких повторень буде зроблено... 243 добрі справи! За шостим разом це вже буде аж 729! Уявляєте?! На землі тоді справді не залишиться місця для зла.

Ми вирішили спробувати побудувати таку піраміду доброти.

Звертаємося до всіх падюнівців із проханням нас підтримати. Нехай кожен зробить бодай три добрі справи. Не важливо, чи це буде допомога подрузі, чи якомусь незнайомому перехожому. Можливо, навіть добре слово, яке підтримає когось у важку хвилину чи шматочок хліба для бездомного цуценяти. Добро – поняття всеохоплююче. Головне – робити його щиро, від чистого серця і не очікуючи на віддяку.

У нашому фойє біля чергового стоїть скринька для «листівок доброти». Запишіть свою добру справу на листівку і вкиньте туди. Не забудьте передати «естафету добра» хоча б трьом своїм знайомим. Тобто, попросіть їх теж «просто так» зробити для когось добру справу. І «листівку добра» своїх друзів чи знайомих теж вкиньте до нашої скриньки, навіть якщо вони і не є падюнівцями.

До кінця навчального року у нас набереться велика скриня добрих справ, а у світі на стільки ж побільшає добра і теплоти.

Поділіться своєю добротою!

*Олеся Маркович,
керівник гуртка «Журналістика»*